

Arrest

nr. 315 331 van 23 oktober 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**
handelend in eigen naam en samen met X als wettelijke vertegenwoordiger van de minderjarige kinderen X, X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat J. BAELDE**
Koning Albert I-laan 40 / 00.01
8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, in eigen naam en samen met X als wettelijke vertegenwoordigers van de minderjarige kinderen X, X en X, op 4 maart 2024 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 februari 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (vier bijlages 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 juli 2023 dienen de verzoekster en haar minderjarige kinderen een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van echtgenote respectievelijk bloedverwant in neergaande lijn van A-S. A., die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 3 januari 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) inzake deze aanvragen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (vier bijlages 20).

Nadat deze beslissingen op 5 februari 2024 werden ingetrokken, verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest met nummer 304 230 van 2 april 2024 het beroep tot nietigverklaring dat de verzoekers tegen deze beslissingen hadden ingesteld.

Op 5 februari 2024 neemt de gemachtigde inzake de aanvraag ten aanzien van de verzoekster opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Het betreft de eerste bestreden beslissing. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 5.07.2023 werd ingediend door:

Naam: A.-O. (...) Voorna(a)m(en): M. S. A. (...)

Nationaliteit: Irak Geboortedatum: (...).1987

Geboorteplaats: B. (...) Identificatienummer in het Rijksregister: 2 xxx

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd: ³

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene deed een aanvraag tot gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot, de heer A-S. A. (...) (xxx) in toepassing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Betreffende deze aanvraag werd een beslissing genomen op 3.01.2024, echter in deze beslissing waren een aantal fouten gekropen.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt"

Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werd het bewijs overgemaakt dat mijnheer werkloosheidsuitkering genoot, overgemaakt door het ABVV van mei 2022 tot maart 2023. Verder ligt er nog een attest voor van de Christelijke Mutualiteit dd. 17.07.2023 waaruit blijkt dat de referentiepersoon van 23.03.2023 t.e.m- 31.08.2023 en voorafgaandelijk van 10.11.2021 tot 17.04.2022 arbeidsongeschiktheidsuitkering heeft ontvangen. Specifiek bevat het attest bedragen die zijn ontvangen van 23.03.2023 t.e.m. 30.06.2023. Uit de samenlezing van alle documenten blijkt dus dat de referentiepersoon op het moment van de aanvraag ofwel ziekteuitkering had ofwel arbeidsongeschiktheid. Echter, een uitkering wegens ziekte, daarvan kan de stabiliteit niet worden vastgesteld, wanneer men genezen is, stopt een dergelijke uitkering natuurlijk. Gezien de referentiepersoon niet tewerkgesteld is, kan hij na genezen te zijn, uiteraard het werk niet hervatten. Dan valt hij terug op de werkloosheidsuitkering. De werkloosheidsuitkering, indien men zo lang werkloos is, is degressief. Het wordt stelselmatig verminderd. Het gaat dus wel over regelmatige bestaansmiddelen, echter niet over stabiele. Naarmate de tijd vordert, vermindert het sneller. De referent blijkt al heel lang werkloos. Op basis van bestaansmiddelen die niet stabiel zijn, kan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40bis §4 niet verstrekt worden.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42: §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze degressief zijn en aldus niet stabiel.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene- Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)"

Op 5 februari 2024 neemt de gemachtigde inzake de aanvraag ten aanzien van het minderjarig kind A-S. Z.A.R. een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Het betreft de tweede bestreden beslissing. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 5.07.2023 werd ingediend door:

Naam: A-S. (...) Voorna(a)m(en): Z. A. R. (...) Nationaliteit: Irak

Geboortedatum: (...)2012 Geboorteplaats: B. (...) Rr: 2 xxx

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd ³

Voor betrokkene werd een aanvraag tot verblijf aangevraagd in functie van de Belgische vader, de heer A.-S. A. (...) (xxx) in toepassing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Betreffende deze aanvraag werd een beslissing genomen op 3.01.2024, echter in deze beslissing waren een aantal fouten gekropen. Vandaar dat heden een nieuwe beslissing wordt genomen.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werd het bewijs overgemaakt dat mijnheer werkloosheidsuitkering genoot, overgemaakt door het ABVV van mei 2022 tot maart 2023. Verder ligt er nog een attest voor van de Christelijke Mutualiteit dd. 17.07.2023 waaruit blijkt dat de referentiepersoon van 23.03.2023 t.e.m. 31.08.2023 en voorafgaandelijk van 10.11.2021 tot 17.04.2022 arbeidsongeschiktheidsuitkering heeft ontvangen. Specifiek bevat het attest bedragen die zijn ontvangen van 23.03.2023 t.e.m. 30.06.2023. Uit de samenlezing van alle documenten blijkt dus dat de referentiepersoon op het moment van de aanvraag ofwel ziekteuitkering had ofwel arbeidsongeschiktheid. Echter, een uitkering wegens ziekte, daarvan kan de stabiliteit niet worden vastgesteld, wanneer men genezen is, stopt een dergelijke uitkering natuurlijk. Gezien de referentiepersoon niet tewerkgesteld is, kan hij na genezen te zijn, uiteraard het werk niet hervatten. Dan valt hij terug op de werkloosheidsuitkering. De werkloosheidsuitkering, indien men zo lang werkloos is, is degressief. Het wordt stelselmatig verminderd. Het gaat dus wel over regelmatige bestaansmiddelen, echter niet over stabiele. Naarmate de tijd vordert, vermindert het sneller. De referent blijkt al heel lang werkloos. Op basis van bestaansmiddelen die niet stabiel zijn, kan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40bis §4 niet verstrekt worden. De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze degressief zijn en aldus niet stabiel.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)"

Op 5 februari 2024 neemt de gemachtigde inzake de aanvraag ten aanzien van het minderjarig kind A-S. H.A.R. een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Het betreft de derde bestreden beslissing. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 5.07.2023 werd ingediend door:

Naam: A.-S. (...)

Voorna(a)m(en): H. A. R. (...)

Nationaliteit: Irak

Geboortedatum: (...).2014

Geboorteplaats: B. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: 2 xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd: ³

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Voor betrokkene werd een aanvraag tot verblijf aangevraagd in functie van de Belgische vader, de heer A.-S. A. (...) (xxx) in toepassing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Betreffende deze aanvraag werd een beslissing genomen op 3.01.2024, echter in deze beslissing waren een aantal fouten gekropen. Vandaar dat heden een nieuwe beslissing wordt genomen.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14 § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werd het bewijs overgemaakt dat mijnheer werkloosheidsuitkering genoot, overgemaakt door het ABVV van mei 2022 tot maart 2023. Verder ligt er nog een attest voor van de Christelijke Mutualiteit dd. 17.07.2023 waaruit blijkt dat de referentiepersoon van 23.03.2023 t.e.m. 31.08.2023 en voorafgaandelijk van 10.1.2021 tot 17.04.2022 arbeidsongeschiktheidsuitkering heeft ontvangen. Specifiek bevat het attest bedragen die zijn ontvangen van 23.03.2023 t.e.m. 30.06.2023. Uit de samenlezing van alle documenten blijkt dus dat de referentiepersoon op het moment van de aanvraag ofwel ziekteuitkering had ofwel arbeidsongeschiktheid. Echter, een uitkering wegens ziekte, daarvan kan de stabiliteit niet worden vastgesteld, wanneer men genezen is, stopt een dergelijke uitkering natuurlijk. Gezien de referentiepersoon niet tewerkgesteld is, kan hij na genezen te zijn, uiteraard het werk niet hervatten. Dan valt hij terug op de werkloosheidsuitkering. De werkloosheidsuitkering, indien men zo lang werkloos is, is degressief. Het wordt stelselmatig verminderd. Het gaat dus wel over regelmatige bestaansmiddelen, echter niet over stabiele. Naarmate de tijd vordert, vermindert het sneller. De referent blijkt al heel lang werkloos. Op basis van bestaansmiddelen die niet stabiel zijn, kan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40bis §4 niet verstrekt worden. De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1 tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze degressief zijn en aldus niet stabiel.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)"

Op 5 februari 2024 neemt de gemachtigde inzake de aanvraag ten aanzien van het minderjarig kind A-S. S.A.R. een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Het betreft de vierde bestreden beslissing. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 5.07.2023 werd ingediend door:

Naam: A.-S. (...)

Voorna(a)m(en): S. A. R. (...)

Nationaliteit: Irak

Geboortedatum: (...).2017

Geboorteplaats: B. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: ² xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd: ³

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Voor betrokkene werd een aanvraag tot verblijf aangevraagd in functie van de Belgische vader, de heer A-S. A. (...) (xxx) in toepassing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Betreffende deze aanvraag werd een beslissing genomen op 3.01.2024, echter in deze beslissing waren een aantal fouten gekropen. Vandaar dat heden een nieuwe beslissing wordt genomen.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdwtintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid, Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werd het bewijs overgemaakt dat mijnheer werkloosheidsuitkering genoot, overgemaakt door het ABVV van mei 2022 tot maart 2023. Verder ligt er nog een attest voor van de Christelijke Mutualiteit dd. 17.07.2023 waaruit blijkt dat de referentiepersoon van 23.03.2023 t.e.m. 31.08.2023 en voorafgaandelijk van 10.1.2021 tot 17.04.2022 arbeidsongeschiktheidsuitkering heeft ontvangen. Specifiek bevat het attest bedragen die zijn ontvangen van 23.03.2023 t.e.m. 30.06.2023. Uit de samenlezing van alle documenten blijkt dus dat de referentiepersoon op het moment van de aanvraag ofwel ziekteuitkering had ofwel arbeidsongeschiktheid. Echter, een uitkering wegens ziekte, daarvan kan de stabiliteit niet worden vastgesteld, wanneer men genezen is, stopt een dergelijke uitkering natuurlijk. Gezien de referentiepersoon niet tewerkgesteld is, kan hij na genezen te zijn, uiteraard het werk niet hervatten. Dan valt hij terug op de werkloosheidsuitkering. De werkloosheidsuitkering, indien men zo lang werkloos is, is degressief. Het wordt stelselmatig verminderd. Het gaat dus wel over regelmatige bestaansmiddelen, echter niet over stabiele. Naarmate de tijd vordert, vermindert het sneller. De referent blijkt al heel lang werkloos. Op basis van bestaansmiddelen die niet stabiel zijn, kan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40bis §4 niet verstrekt worden. De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze degressief zijn en aldus niet stabiel.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of

analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekers wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. De verzoekers hebben de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van hun wens om geen synthesesmemorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet, van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het redelijkheidsbeginsel houdt tenslotte in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu evenmin het geval.

Volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof beoogt de burgerschapsrichtlijn (waarvan art. 40ter Vw. de nationale uitvoering is in de Belgische Vreemdelingenwet) de uitoefening van het fundamentele en persoonlijke recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten, dat door artikel 21, lid 1, VWEU rechtstreeks aan alle burgers van de Unie wordt verleend, te vergemakkelijken en heeft deze richtlijn met name tot doel dat recht te versterken (arresten van 12 maart 2014, O. en B., C-456/12, EU:C:2014:135, punt 35, en 5 juni 2018, Coman e.a., C-673/16, EU:C:2018:385, punt 18). Considerans 8 van de Burgerschapsrichtlijn spreekt evenzoveel over het vergemakkelijken van het vrije verkeer van familieleden van Unieburgers die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten.

Initieel stelden de vier weigeringsbeslissingen als motivatie voorop (stuk 4A t.e.m. 4D):

"Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werd het bewijs overgemaakt dat mijnheer werkloosheidsuitkering geniet, overgemaakt door het ABVV. Echter, er werd geen enkel bewijs toegevoegd dat mijnheer effectief actief werk zoekt. Derhalve kunnen de bestaansmiddelen niet in aanmerking genomen worden en kan aldus niet worden vastgesteld dat de voorwaarden betreffende de bestaansmiddelen zijn voldaan. Een behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid hoeft niet te worden gemaakt. Er werd

immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, enkel dat ze niet in aanmerking kunnen worden genomen bij gebrek aan bewijs actief werkzoekende zijn.”

Deze motivering was op diverse punten volkomen onjuist. Het gezin diende bij hun aanvraag op 05.07.2023 vooreerst wel degelijk ook de arbeidsongeschiktheidsuitkering van de CM in hoofde van echtgenoot/vader A.-S. A. (...) mee voor de periode van maart 2023 tot datum indiening “bijlage 19ter”. Enkel omdat Stad Brugge een “jaaroverzicht” vroeg, werden ook de voorgaande ABVV uitkeringen – die in het licht van de +66% arbeidsongeschiktheid echter feitelijk niet langer relevant waren – toegevoegd.

De CM verduidelijkt (stuk 3/5):

“Op naam van A. A.-S. (...) (INSZ xxx) een arbeidsongeschiktheid (+66%) werd geregistreerd van 23.03.2023 t.e.m. 30.11.2023”

Het is evident nogal wies dat de heer A.-S. (...) geen werk zoekt en daar dus geen bewijs van voorlegt ... gezien hij niet werkloos/werkzoekend is doch +66% arbeidsongeschikt is !

Na intrekking op 05.02.2024 werd diezelfde dag een nieuwe weigeringsbeslissing afgeleverd. Verweerder kon uiteraard niet langer eromheen dat de Belgische referentiepersoon een wel degelijk als inkomen in overweging te nemen arbeidsongeschiktheidsuitkering wegens +66% arbeidsongeschiktheid ontvangt (stuk 3/5), doch verweerder presteert het toch om zich vervolgens toch maar weer te gaan onttrekken aan diens wettelijke plicht tot behoefteonderzoek.

Zo stellen de weigeringsbeslissingen ditmaal (stuk 1A, 1B, 1C en 1D):

“Echter, een uitkering wegens ziekte, daarvan kan de stabiliteit niet worden vastgesteld, wanneer men genezen is, stopt een dergelijke uitkering natuurlijk. Gezien de referentiepersoon niet tewerkgesteld is, kan hij na genezen te zijn uiteraard het werk niet hervatten. Dan valt hij terug op werkloosheidsuitkering. De werkloosheidsuitkering, indien men zo lang werkloos is, is degressief. (...) (...)

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42 §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze degressief zijn en dus niet stabiel.”

Dit is niet correct. Verweerder onttrekt zich aan diens wettelijke plicht. Immers zijn er wel degelijk “in aanmerking te nemen bestaansmiddelen” nl. de +66% arbeidsongeschiktheidsuitkering, hetgeen lager is dan 120% leefloonbedrag, zodat een behoefteanalyse wel degelijk verplicht is:

“Volgens de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof, arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, blijkt uit de voorgaande bepaling dat van zodra er een inkomen is of in aanmerking te nemen bestaansmiddelen zijn, maar die evenwel ontoereikend zijn in de zin dat ze niet overeenkomen met 120% van het leefloon, de gemachtigde dient over te gaan tot een behoefteanalyse. Het Hof stelde immers in punt B.55.2. “[...] Aldus heeft die bepaling tot gevolg dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging met onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag. De bestreden bepaling heeft niet tot gevolg dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de bevoegde overheid, volgens artikel 42, §1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden.” Verweerder verwijst in de nota met opmerkingen zelf naar deze paragraaf.

Verzoekster voert dan ook terecht aan dat de gemachtigde in casu ertoe was gehouden over te gaan tot een behoefteanalyse.”

(RvV nr. 287.913 van 21.04.2023)

De +66 % arbeidsongeschiktheidsuitkering van de Belgische referentiepersoon is wel degelijk een in aanmerking te nemen bestaansmiddel. Alwaar verzoekers zelf verduidelijken dat dit effectief lager uitkomt dan het leefloonbedrag, dringt zich een behoefteanalyse op, dewelke verzoekers zelf reeds volledig toelichten in hun actualisatie van 28.12.2023 (stuk 3):

Verweerder kronkelt in allerhande bochten om toch maar van onder deze plicht tot behoefteanalyse uit te pogen geraken.

Nu luidt het dat de referentiepersoon kan genezen in de toekomst, waarna hij terug werkloos zal zijn.

Aldus is de Dienst Vreemdelingenzaken klaarblijkelijk helderziend, alwaar men blijkbaar wéét dat in de toekomst de referentiepersoon zal genezen (en bijvoorbeeld niet +66% arbeidsongeschikt zal blijven en mogelijks op een FOD Sociale Zekerheid, handicapuitkering zal terechtkomen) alsook dat men wéét dat de referentiepersoon na genezing toch werkloos zal blijven...?!?

De Dienst Vreemdelingenzaken wordt geacht zich aan de voorliggende feiten te houden en deze feiten op heden te beoordelen conform de geldende en bindende regels en zich te onthouden van prognoses en voorspellingen.

In casu ligt een “in aanmerking te nemen” +66% arbeidsongeschiktheidsuitkering voor die evenwel lager uitkomt dan 120% van het leefloonbedrag, zodat de DVZ conform de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof zijn wettelijke plicht inzake behoefteanalyse dient uit te oefenen.

Noch min, noch meer.

Verzoeker heeft bovendien alle gegevens met oog op een correcte behoefteanalyse zelf aan de DVZ overgemaakt per schrijven van 28.12.2023 (stuk 3):

“De partner van verzoekster, de heer A.-S. A. (...), ontvangt op heden een ziekte-uitkering omwille van een arbeidsongeschikt sinds 23.03.2023 (stuk 5). Hij ontving vanaf eind maart tot november 2023, aldus over een periode van 8 maanden, een bedrag van 12.864,33 EUR, dit komt neer op een gemiddeld maandelijks bedrag van 1.608,04 EUR.

Daarenboven werkt verzoekster zelf ook als arbeidster. Onder stuk 6A voegt zij haar eigen arbeidsovereenkomst, zij werd in dienst genomen op 25.10.2023 en werkte voor het eerst een volledige maand in november 2023. Het gaat over een tewerkstelling van 15 uur per week, haar loonfiches worden gevoegd onder stuk 6B.

<i>Oktober (tewerkstelling sinds 25/10/2023)</i>	<i>204,01 EUR</i>
<i>November (tewerkstelling van 15u per week)</i>	<i>994,72 EUR</i>

Verzoekster begrijpt dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de eerste plaats enkel naar het inkomen van de Belgische referentiepersoon kijkt (i.c. partner A.-S. A. (...)), doch alwaar zijn inkomen niet ‘onduidelijk’ doch net zeer duidelijk onder het referentiebedrag valt, is het in het licht van de behoefteanalyse van het gezin dit eigen inkomen van verzoekster uiteraard wél van belang. Gezien het huwelijk van de partijen en het toepasselijk huwelijksvermogensrecht maakt dat alle inkomsten gezamenlijk zijn (art. 2.3.22, §1, 1° NBW); beschikt de Belgische referentiepersoon aldus wel degelijk ook over deze inkomsten, minstens m.o.o. het voldoen van de maandelijkse kosten van het gezin (behoefteanalyse).

Als we de gemiddelde maandelijkse inkomsten van beide partners in aanmerking nemen, komen we op een maandbedrag van 2.602,76 EUR. Dit overtreft evenwel ruim de wettelijke vereiste van 2.048,53 EUR/maand. Verzoekster en de heer A.-S. A. (...) hebben verder zeer beperkte kosten, waaronder een huurkost van amper 342,41 EUR/maand (stuk 7A). Uit de rekeninguittreksels van de heer A.-S. A. (...) kan worden afgeleid dat zij verder amper grote maandelijkse kosten hebben, en dat zij slechts een gemiddeld bedrag van 300 EUR/maand uitgeven aan Levensmiddelen/boodschappen (stuk 7B). Daarnaast kan de heer A.-S. A. (...) ook maandelijks wat geld sparen, waaruit dan ook kan worden afgeleid dat er, buiten de maandelijkse kosten van het gezin, nog steeds ruimte is om daarnaast maandelijks geld aan te kant te zetten (stuk 7C).

Finaal kan verzoekster ook enkele attest voorleggen waaruit blijkt dat zij geen enkele steunverlening ontvangt (stuk 8). Zij kan dan ook op voldoende wijze, bovenop het hebben van een eigen tewerkstelling, aan tonen dat er geen risico is dat zij ten laste zou komen te vallen van de sociale bijstand.

Al het bovenstaande in aanmerking nemende, is er met het inkomen van de referentiepersoon, het eigen inkomen van verzoekster én met de beperkte maandelijkse kosten van het gezin niet de minste kans van het ten laste kunnen vallen van de sociale bijstand hoofde van verzoekster. De ratio legis van de wet wordt in deze aldus manifest bereikt. Er is géén last voor de sociale bijstand, doch wordt er net aan bijgedragen door verzoekster.”

Uit deze actief door verzoekers zelf reeds gemaakte behoefteanalyse, bewijzen ze met een aan de zekerheid grenzende waarschijnlijkheid dat er afdoende inkomsten ter beschikking te zijn om te vermijden ten laste te vallen van het OCMW, zodat het oogmerk van de wet wel degelijk bereikt is en de afgifte van een F-kaart aan echtgenote en kinderen zich in feite opdrong.

Om deze reden (onrechtmatige onttrekking aan de plicht tot voeren van behoefteanalyse) dringt de verbreking zich op.

In een meest analoog dossier inzake een weigering gezinshereniging 40ter Vw. van een derdelands-echtgenote van een +66% arbeidsongeschikte Belg/referentiepersoon, oordeelde de RvV eveneens zeer duidelijk dat een behoefteanalyse wel degelijk noodzakelijk is:

“(…) kan de Raad er niet aan voorbij dat er wel bewijzen werden voorgelegd van inkomsten van de referentiepersoon, en meer bepaald de arbeidsongeschiktheidsuitkering en het vakantiegeld, waarvan niet wordt gesteld dat deze niet in aanmerking zouden kunnen worden genomen, zodat niet blijkt, minstens de verwerende partij niet verduidelijkt, waarom de toetsing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet naar behoren kan gebeuren.

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet in een dergelijke situatie overigens wel degelijk dat een behoefteanalyse moet gebeuren. (...)

De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij betoogt dat waar het (aangetoonde) bedrag lager is dan het referentiebedrag, de verwerende partij, indien zij zorgvuldig had (geweest), aldus een behoefteanalyse diende door te voeren overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.”
(RvV nr. 271.937 van 26.04.2022)

Eenzelfde beoordeling dringt zich in deze op.

Méér nog, door actief moedwillig zich aan diens wettelijke taken (i.c. behoefteanalyse) te onttrekken, bewerkstelligt de DVZ een ‘self fulfilling prophecy’ :

De ratio legis van de wet is dat de verzoekende vreemdeling finaal geen belasting mag worden voor de Belgische sociale bijstand (OCMW). Hierover kan bezwaarlijk ernstig discussie bestaan. Welnu, verzoekster had intussen met haar Attest van Immatriculatie een tewerkstelling als arbeider bekomen (stuk 3/6A en 3/6B) dewelke mee werden voorgelegd in de actualisatie van 28.12.2023 ... terwijl verzoekster in januari 2024 uiteraard haar job opnieuw was verloren door de initiële onrechtmatige beslissing van de DVZ van 10.01.2024 ... terwijl de DVZ dan kan zeggen: we houden geen rekening met het eigen inkomen van de vreemdeling en er is geen zekerheid dat zij niet ten laste zou vallen van het OCMW.

Dergelijke redenering is waarlijk de wereld op zijn kop.

Net zoals het internationaal humanitair recht het verbod oplegt om onnodig leed te veroorzaken, dient zulks binnen de algemene beginselen van behoorlijk bestuur ook te gelden in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken (o.a. in het fair play of redelijkheidsbeginsel).

Het beginsel dat geen onnodig leed mag worden veroorzaakt is een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat in talrijke wettelijke bepalingen is verankerd (tot in bepalingen inzake vangstmethoden en vervoermiddelen bij dieren waarbij onnodig leed moet worden vermeden – zie o.a. Soortenbesluit van Vlaamse Regering van 15.05.2009).

Onnodig leed vermijden staat echter blijkbaar niet in de instructies van de Dienst Vreemdelingen-zaken...

Daar staat nochtans tegenover dat het doel van de regels terzake wel degelijk net de gezinshereniging moeten vergemakkelijken is en niet deze kost wat kost, zelfs onrechtmatig, gaan beperken (wat verweerder in casu aldus wel degelijk doet).

“De vertegenwoordigster van de regering geeft aan dat de doelstelling van de richtlijn er inderdaad in bestaat de gezinshereniging te vergemakkelijken en niet van ze te bemoeilijken.” (Pal. St. Kamer, DOC 53 0443/018).

Dit valt evident samen met de bescherming van het privé en gezinsleven (art. 8 EVRM). Er kan in casu onmogelijk worden gepretendeerd dat verzoeker en diens partner – na het uitvoerig onderzoek tussen mei 2022 en september 2022 – géén beschermd gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM zouden hebben als wettelijk samenwonend koppel, in verwachting van hun eerste kindje.

De bestreden beslissing is in deze dan ook kennelijk onredelijk, manifest onzorgvuldig en mits schending van art. 40ter Vw. genomen, waarbij alle bewijs conform de ter zake geldende wettelijke bepaling op onrechtmatige wijze aan de kant wordt geschoven (zonder de hoge motiveringsplicht ter zake te eerbiedigen) terwijl hiermee manifest onnodig leed wordt veroorzaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dit kan niet gehonoreerd worden.

De verbreking van de bestreden beslissing dringt zich ten stelligste op."

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verweerder als volgt:

"Het enige middel voert de schending aan van artikelen 40ter en 42 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; artikel 7 Handvest EU; artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens; de materiële motiveringsplicht: het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel;

Voorafgaand : onontvankelijkheid van bepaalde onderdelen van de middelen

Wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn.¹

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.²

De verzoekende partij voert dan wel een schending aan van het artikel 7 Handvest EU, maar geeft daaromtrent geen enkele toelichting, zodat dit middelonderdeel als onontvankelijk aanzien moet worden.

Ondergeschikt merkt verwerende partij nog op dat zij zich niet kan verweren tegen een argumentatie die niet verder uitgewerkt werd dan dat de aangevoerde regels of beginselen geschonden zijn.

Stelling verzoekende partij

Verzoekende partij ontwikkelt de geviseerde bepalingen theoretisch. Verzoeker hekelt de conclusie in de bestreden beslissing dat een behoefteanalyse overbodig is. Zij stelt dat er wel degelijk "in aanmerking te nemen bestaansmiddelen" nl. de +66% arbeidsongeschiktheidsuitkering, hetgeen lager is dan 120% leefloonbedrag, zodat een behoefteanalyse wel degelijk verplicht is. Verzoekster citeert rechtspraak van het Grondwettelijk Hof, arrest nr. 121/2013 van 26.09.2013, waaruit blijkt dat zodra er een inkomen is of in aanmerking te nemen bestaansmiddelen zijn, maar die evenwel ontoereikend zijn in de zin dat ze niet overeenkomen met 120% van het leefloon, de gemachtigde dient over te gaan tot een behoefteanalyse.

Verzoekster wijst op de inhoud van het schrijven van haar raadsman van 28.12.2023. Verzoekster erkent dat de ratio legis van de wet is dat de verzoekende vreemdeling finaal geen belasting mag worden voor de Belgische sociale bijstand (OCMW). Welnu, verzoekster had intussen met haar Attest van Immatriculatie een tewerkstelling als arbeider bekomen dewelke mee werden voorgelegd in de actualisatie van 28.12.2023. Zij zou in januari 2024 haar job opnieuw verloren zijn door de initiële onrechtmatige beslissing van de DVZ van 10.01.2024. Dat verweerder stelt we houden geen rekening met het eigen inkomen van de vreemdeling en er is geen zekerheid dat zij niet ten laste zou vallen van het OCMW is volgens verzoekster een redenering de wereld op zijn kop. De bestreden beslissing gaat in tegen het beginsel dat geen onnodig leed mag worden veroorzaakt.

Weerlegging

Ten aanzien van het enige middel

1. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.³

De materiële motiveringsplicht verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is Uw Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Uw Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.⁴

Het gegeven dat verzoeker het niet eens is met de redenering van verwerende partij doet geen afbreuk aan de afdoende en pertinente motivering van de beslissing.

De motivering die aan de basis ligt van de bestreden beslissing vindt tevens steun in de aan Uw Raad voorgelegde stukken, zodat geen schending van de materiële motiveringsplicht blijkt.

In casu geeft de motivatie van de beslissing aan dat verwerende partij op gedetailleerde en uitgebreide wijze de belangrijkste elementen opgeworpen in de verblijfsaanvraag van verzoeker heeft onderzocht, en afdoend en adequaat de motieven heeft uiteengezet waarom zij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter Vreemdelingenwet.

Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden⁵.

Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit afleidt onredelijk zijn⁶. In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 40ter Vreemdelingenwet dat bepaalt:

“Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging “de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdwtintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Verweerder merkt vooreerst op dat de erkenning van het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet het gevolg is van een aanvraagprocedure, waarbij van de vreemdeling wordt verlangd dat hij middels stukken staft dat hij aan de door de wet gestelde voorwaarden voldoet. Geen enkele bepaling of beginsel schrijft voor dat het bestuur aan verzoekster zou moeten mededelen dat er nog bijkomende documenten bezorgd moeten worden. Bij een aanvraagprocedure ontstaat een wederkerige rechtsverhouding waarbij de rechtsonderhorige in zijn relatie tot het bestuur blij dient te geven van “behoorlijk burgerschap” en voldoende zorgvuldigheid, alertheid en coöperatie aan de dag moet leggen⁷. Het komt dus in de eerste plaats aan verzoekster toe om een deugdelijk “Bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg” aan te leveren.

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat enkel de inkomsten van de referentiepersoon in overweging kan genomen worden. Het is immers de Belgische onderdaan die dient aan te tonen over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien⁸.

Wat betreft verzoekers argument dat ook rekening moet worden gehouden met haar inkomen, moet worden verwezen naar het arrest nr. 149/2019 van het Grondwettelijk Hof van 24 oktober 2019 waarin het Hof ingevolge een aantal prejudiciële vragen die door de Raad van State werden gesteld, een onderzoek heeft gevoerd naar die interpretatie van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en inzonderheid van de term “beschikt”, volgens dewelke enkel de persoonlijke inkomsten van de Belgische gezinshereniger die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, in aanmerking kunnen worden genomen als “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”, met uitsluiting van die van zijn partner, met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrecht via gezinshereniging.

In dit arrest heeft het Hof gesteld dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schendt, in de interpretatie dat de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger die niet zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, dient te beschikken opdat zijn partner een verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen, uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn.

Verzoeker toont dus niet aan dat de verwerende partij een verkeerde toepassing heeft gemaakt van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet of van het beginsel dat geen onnodig leed mag worden veroorzaakt, door geen rekening te houden met het eigen inkomen aangezien het de Belgische referentiepersoon is die moet aantonen dat hij over de vereiste bestaansmiddelen beschikt.⁹

3. Inzake de bestaansmiddelen van de referentiepersoon wordt gemotiveerd als volgt:

“Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werd het bewijs overgemaakt dat mijnheer werkloosheidsuitkering genoot, overgemaakt door het ABVV van mei 2022 tot maart 2023. Verder ligt er nog een attest voor van de Christelijke Mutualiteit dd. 17.07.2023 waaruit blijkt dat de referentiepersoon van 23.03.2023 t.e.m. 31.08.2023 en voorafgaandelijk van 10.11.2021 tot 17.04.2022 arbeidsongeschiktheidsuitkering heeft ontvangen. Specifiek bevat het attest bedragen die zijn ontvangen van 23.03.2023 t.e.m. 30.06.2023. Uit de samenlezing van alle documenten blijkt dus dat de referentiepersoon op het moment van de aanvraag ofwel ziekteuitkering had ofwel arbeidsongeschiktheid. Echter, een uitkering wegens ziekte, daarvan kan de stabiliteit niet worden vastgesteld, wanneer men genezen is, stopt een dergelijke uitkering natuurlijk. Gezien de referentiepersoon niet tewerkgesteld is, kan hij na genezen te zijn, uiteraard het werk niet hervatten. Dan valt hij terug op de werkloosheidsuitkering. De werkloosheidsuitkering, indien men zo lang werkloos is, is degressief. Het wordt stelselmatig verminderd. Het gaat dus wel over regelmatige bestaansmiddelen, echter niet over stabiele.

Naarmate de tijd vordert, vermindert het sneller. De referent blijkt al heel lang werkloos. Op basis van bestaansmiddelen die niet stabiel zijn, kan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40bis §4 niet verstrekt worden.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze degressief zijn en aldus niet stabiel.” (eigen nadruk)

Verzoeker laat in haar kritiek op de bestreden beslissing de motivering dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon inderdaad niet stabiel zijn, volkomen ongemoeid. De verzoeker moet inderdaad over een lang genoeg referentieperiode kunnen aantonen dat de bestaansmiddelen stabiel zijn, quod non in casu.

De argumentatie van verzoekster is eerder gericht ten aanzien van de ontoereikendheid van de inkomsten. Hij geeft aan dat de referentiepersoon gemiddeld maandelijks 1.608,04 EUR krijgt uitgekeerd. Echter sedert 01.11.2023 bedraagt 120% van het leefloon voor een persoon met een gezin ten laste 2.048,53 EUR. Zoals reeds uiteengezet kan geen rekening worden gehouden met de inkomsten van de verzoekster zodat de bestaansmiddelen inderdaad niet toereikend zijn. Zij voert een schending aan van het artikel 42 inzake behoefteanalyse welk wordt toegepast wanneer aan het toereikend karakter van de bestaansmiddelen niet is voldoen. Het artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier. Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Echter dit artikel vindt geen toepassing nu de motivering van de bestreden beslissing niet is gebaseerd op het gegeven dat de bestaansmiddelen niet toereikend zijn, wel op het gegeven dat ze niet stabiel zijn, welk door verzoeker niet wordt betwist of weerlegd.

Geen schending van artikelen 40ter noch 42 Vreemdelingenwet worden aangetoond.

4. Voor wat de beweerde schending van artikel 8 EVRM betreft, stelt verwerende partij zich de vraag naar het belang van het opwerpen van deze bepaling nu de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt.¹⁰

De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM is niet dienstig aangezien de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat, noch gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat deze niet met zich meebrengt dat de verzoekster gescheiden wordt van de echtgenoot, resp.

vader. Door een gebrek aan verwijderingsmaatregel is een schending van zijn gezins- en/of privéleven niet aan de orde.¹¹

De verwerende partij diende, gelet op het voorgaande, geen bijkomend onderzoek te doen naar en motiveren in het licht van artikel 8 van het EVRM in het kader van de beslissing tot weigering van verblijf.¹² De verzoekende partij maakt de schending van artikel 8 van het EVRM om die reden niet aannemelijk.

5. Verzoekende partij beperkt zich door te stellen dat verwerende partij onzorgvuldig is geweest bij het nemen van haar beslissing. Dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.¹³ Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In deze omstandigheden en gelet op hetgeen voorafgaat, namelijk feit dat alle elementen die ter kennis waren van de overheid ook daadwerkelijk beoordeeld werden, kan men verwerende partij niet serieus een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel verwijten.

6. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. Uw Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing echter niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen.¹⁴ Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting een dergelijk kennelijke wanverhouding niet aan.

7. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.¹⁵

8. Het beroep is ongegrond."

3.3. Beoordeling

3.3.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Zulks moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De materiële motiveringsplicht wordt *in casu* bijgevolg onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de bestreden beslissingen, luidt als volgt:

"§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld."

Artikel 42 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 (...)

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

§ 2 (...)

§ 3 (...)

§ 4 (...)"

Op 5 juli 2023 dienen de verzoekster en haar minderjarige kinderen een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van echtgenote respectievelijk bloedverwant in neergaande lijn van A-S. A., die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 5 februari 2024 beslist de gemachtigde inzake deze vier aanvragen tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (vier bijlages 20).

De verzoekers hebben bij hun aanvragen de volgende stukken bijgebracht inzake de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon beschikt:

"Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werd het bewijs overgemaakt dat mijnheer werkloosheidsuitkering genoot, overgemaakt door het ABVV van mei 2022 tot maart 2023. Verder ligt er nog

een attest voor van de Christelijke Mutualiteit dd. 17.07.2023 waaruit blijkt dat de referentiepersoon van 23.03.2023 t.e.m- 31.08.2023 en voorafgaandelijk van 10.11.2021 tot 17.04.2022 arbeidsongeschiktheidsuitkering heeft ontvangen. Specifiek bevat het attest bedragen die zijn ontvangen van 23.03.2023 t.e.m. 30.06.2023.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in het voormelde attest van de Christelijke Mutualiteit van 17 juli 2023 uitdrukkelijk wordt vermeld dat op naam van de referentiepersoon een arbeidsongeschiktheid van meer dan 66% werd geregistreerd en dat hij voor de onderzochte periode (januari 2022 tot en met 17 juli 2023) tweemaandelijks uitkeringen wegens arbeidsongeschiktheid heeft ontvangen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt tevens dat de verzoekers met een e-mailbericht van 28 december 2023 aan de diensten van de verweerder een actualisatie hebben overgemaakt waarbij onder meer een nieuw attest van de Christelijke Mutualiteit van 6 december 2023 werd gevoegd. In dit laatste attest wordt opnieuw bevestigd dat op naam van de referentiepersoon een arbeidsongeschiktheid van meer dan 66% werd geregistreerd en hierbij wordt uiteengezet dat hij van 23 maart 2023 tot en met 30 november 2023, voor in totaal 217 werkdagen, uitkeringen wegens arbeidsongeschiktheid heeft ontvangen voor een totaal netto bedrag van 12.854,33 euro.

De verzoekers stellen dat het gaat om ‘in aanmerking te nemen bestaansmiddelen’. Zij erkennen dat de arbeidsongeschiktheidsuitkering een inkomen vertegenwoordigt dat lager ligt dan 120% van het leefloonbedrag, doch zij betogen dat de verweerder in dat geval dient over te gaan tot het maken van een behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. De verzoekers hekelen dat de verweerder zich in allerlei bochten wringt om deze behoefteanalyse niet te moeten maken, door thans tegen te werpen dat de referentiepersoon in de toekomst kan genezen, waarna hij terug werkloos zal zijn. De verzoekers merken op dat de verweerder dan wel helderzinnig moet zijn: men weet blijkbaar dat de referentiepersoon zal genezen en niet bijvoorbeeld arbeidsongeschikt zal blijven zodat hij mogelijks op een handicapuitkering zal terechtkomen, dan wel dat de referentiepersoon zal genezen en na zijn genezing toch werkloos zal blijven.

De verzoekers betogen dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich aan de voorliggende feiten dient te houden en dat deze feiten beoordeeld moeten worden conform de geldende en bindende regels. Zij benadrukken dat de verweerder zich dient te onthouden van prognoses en voorspellingen.

De verzoekers viseren met hun betoog de volgende motieven uit de bestreden beslissing:

“Uit de samenlezing van alle documenten blijkt dus dat de referentiepersoon op het moment van de aanvraag ofwel ziekteuitkering had ofwel arbeidsongeschiktheid. Echter, een uitkering wegens ziekte, daarvan kan de stabiliteit niet worden vastgesteld, wanneer men genezen is, stopt een dergelijke uitkering natuurlijk. Gezien de referentiepersoon niet tewerkgesteld is, kan hij na genezen te zijn, uiteraard het werk niet hervatten. Dan valt hij terug op de werkloosheidsuitkering. De werkloosheidsuitkering, indien men zo lang werkloos is, is degressief. Het wordt stelselmatig verminderd. Het gaat dus wel over regelmatige bestaansmiddelen, echter niet over stabiele. Naarmate de tijd vordert, vermindert het sneller. De referent blijkt al heel lang werkloos. Op basis van bestaansmiddelen die niet stabiel zijn, kan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40bis §4 niet verstrekt worden.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42: §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze degressief zijn en aldus niet stabiel.”

De verzoekers kunnen *in casu* worden bijgetreden in hun kritiek dat deze beoordeling al te speculatief en hypothetisch is.

Zo stelt de gemachtigde in de bestreden beslissingen vast dat de referentiepersoon op het ogenblik van de aanvraag een ziekte-uitkering had, dan wel arbeidsongeschiktheid had. De gemachtigde neemt de voorgelegde inkomsten niet in aanmerking omdat de stabiliteit ervan niet kan worden vastgesteld nu een dergelijke uitkering stopt wanneer “men” genezen is, en de verzoeker, die al lange tijd niet tewerkgesteld was, na genezen te zijn, het werk niet kan hervatten en alsdan zal terugvallen op de werkloosheidsuitkering die degressief is en die, naarmate de tijd vordert, sneller vermindert.

De gemachtigde lijkt dan ook, zonder daartoe te verwijzen naar enige feitelijke grondslag, te voorspellen dat de verzoeker in de (nabije of verre?) toekomst zal genezen én dat hij dan zal terugvallen op een werkloosheidsuitkering, die degressief is. De verweerder houdt er hierbij geen rekening mee dat het eveneens mogelijk is dat de referentiepersoon 66% arbeidsongeschikt blijft en na verloop van tijd een invaliditeitsuitkering kan krijgen. Het betreft dan ook een louter speculatieve en eenzijdig hypothetische beoordeling, die niet volstaat om de verblijfsrechtelijke aanspraken van de verzoekers af te wijzen. Een

beslissing tot weigering van het verblijfsrecht dient immers te steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Gelet op wat hierboven werd uiteengezet, heeft de verweerder op ondeugdelijke wijze gemotiveerd dat een behoefteanalyse in de zin van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet overbodig is omdat de voorgelegde bestaansmiddelen niet stabiel zijn.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet is dan ook aangetoond.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

3.3.2. Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan het voorgaande.

De verweerder laat gelden dat het gegeven dat de verzoekers het niet eens zijn met de redenering gemaakt in de bestreden beslissingen geen afbreuk doet aan de afdoende en pertinente motivering van deze beslissingen. De verzoekers zijn het blijkens hun betoog inderdaad niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen. In tegenstelling tot wat de verweerder voorhoudt, tonen de verzoekers echter wel aan dat de motieven van de bestreden beslissingen niet pertinent zijn daar waar de opgegeven motieven geen steun vinden in de stukken van het administratief dossier, maar steunen op eenzijdige hypothesen en speculaties (zie hoger).

De verweerder houdt voor dat de verzoekers niet betwisten dat de inkomsten van de referentiepersoon niet stabiel zouden zijn. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekers wel degelijk aannemelijk hebben gemaakt dat de verweerder zich niet aan de voorliggende feiten heeft gehouden en dat hij zich op basis van loutere prognoses en eenzijdige hypothesen en dus op ondeugdelijk gemotiveerde wijze heeft trachten te ontdoen van de in artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet voorziene verplichting om een behoefteanalyse door te voeren.

In tegenstelling tot wat de verweerder lijkt voor te houden, nodigen de verzoekers de Raad niet uit om zijn appreciatie in de plaats van de overheid te stellen, doch wel om een wettigheidscontrole op de bestreden beslissingen uit te voeren.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is dan ook aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 februari 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (vier bijlages 20) worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN C. DE GROOTE